

2021. Karácsony

XIX. évfolyam 4. szám

Karácsony

2021

„Álljatok teljesen Jézus befolyása alá, hogy gondolatait a ti értelmetekkel gondolhassa el, művét a ti kezetekkel valósíthassa meg: mert Vele, aki átadja nektek erejét, mindent megtehettek.” (Teréz anya)

1. Az ünnep

Isten megteremtette a világot, és 7. nap megpihent. Az embernek is szüksége van rá, hogy a 7. nap félretegye a munkát, és pihenésre fordítsa a napot. Azonban nemcsak ez a nap megszentelt idő, hanem az ünnep is!

Az év végén jó lesz kicsit megállni, néhány napot egymásra figyelni, kilépni a hétköznapi megszokottságából. Még a nem hívó ember is kicsit más lesz karácsonykor. A családjával tölti az időt, igyekszik ezt értékessé tenni. Hány háziasszony szorgoskodik napokig (hetekig?), hogy a karácsony tökéletes legyen, meghitt és ünnepélyes? Hány gyermek várja csillogó szemekkel, és később meséli örömmel, mi történt.

Ahogy egyre hosszabb ideje vagyok a pedagógus pályán, egyre több gyermeknél az a karácsony öröme, hogy együtt van a család. Örülnek az ajándéknak, de sokkal jobban a minőségi időnek! A gyermeknek szüksége van az együttlétre. Kell a felnőtt társasága, élménye. Emlékszem, amikor kisgyerek voltam és a nagyszüleimnél nyaraltam, nagyon vártam, hogy este végre mindenki otthon legyen. Olyankor megtelt a ház étellel. Nagypapa mesélt, nagy hanggal, én odaültem mellé a sámlira. Egy szót sem értettem abból, amit beszélt, de jó volt ott lenni, részese lenni a kalandoknak, és ott ülni nagypapa árnyékában, akiből annyi erő és derű áradt. A felnőttből olyan biztosságot ad, hogy a csecsemő (kisgyermek) is szívesebben szunnyad el édesanyja karjaiban, mint a kényelmes ágyban.

Mert ott jó! Érzei, hogy vele van. Együtt dobban a szívük, együtt lélegeznek...

Valahogy erre vágyódom most is! Keresem a biztonságot, a nyugalmat, ami mellé odakuporodhatok. Odaülni a Jó Isten mellé a sámlira. Bár őt fel nem foghatom, mégis jó az Ő árnyékában megpihenni és Őt csodálni! Erről szól az ünnep! Megpihenni Nála. mellé ülni, és csodálni!

Kegyelemteljes Ünnepet kívánok!

2.Egyházközségünkben történt

2.1 Összel elsőáldozás és bérmálás volt.

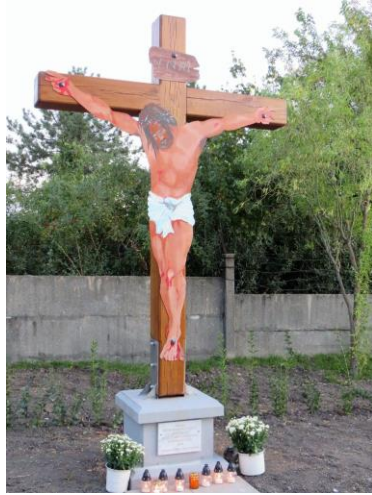
2.2 Az új útmenti kereszt megáldása

Ma már kevesen tudnak Diósd egykori kálváriájáról – kezdte köszöntőbeszédét Sady Sára, a Diósd-i Római Katolikus Egyházközség világi elnöke október 13-án, a település újonnan állított útmenti keresztjének megáldása alkalmából tartott ünnepségen.

Az 1800-as években a lakosság által Hexenbergnek (Boszorkányhegy) nevezett dombon álltak a stációk és a fakereszt, rajta festett bádoggal korpusszal – folytatta az emlékeztést. A szőlőkhöz közel észak felé állított keresztet 1816 szeptemberében Marich János kanonok, érdi alesperes szentelte fel.

Az idők folyamán a Kálvária az enyészeté lett, a dombot akácok nőtte be.

2016-ban, a Kálvária felszentelésének 200. évfordulója alkalmából Diósd Plébánia képviselőtestülete elhatározta, emlék keresztet állíttat ezen a helyen. 2021-re a terv megvalósítását korábban akadályozó, a területtel kapcsolatos tulajdonjogi kérdések tisztázódtak. 2021 januárban a Miniszterelnökség Egyházi és Nemzetiségi

Kapcsolatokért Felelős Államtitkársága felhívást tett közzé útmenti keresztek felújításának és újak állításának költségvetési támogatására. A pályázaton sikeresen szerepelt az Egyházközség, a Német Nemzetiségi Önkormányzattal együttműködve.

Mivel a régi Kálváriának egykor helyet adó dombon azóta lakópark épült, a keresztet néhány méterrel távolabb, a Tó és a Berzsenyi utca kereszteződésében állították fel.

A pályázaton elnyert összegnél nagyobb költségigényű munkák finanszírozása egyházi és nemzetiségi önkormányzati forrásból, egyéni és vállalkozói adományokból történt.

A terveket Balácsi István építész készítette, kivitelező és az ügyet a lelken viselő, a Pro-Constrúció Kft volt Somogyi József vezetésével.

A keresztállítás előkészítési, szervezési és fizikai munkáiból oroszlánrészt vállalt Takács Ferenc, képviselőtestületünk tagja.

Sokat dolgozott a Német Önkormányzat vezetője, Oderszky László is. Köszönjük Nekik.

Köszönet illeti Ostorházi Lászlót és „csapatát”, Jánosi István grafikus, Kreisz István lézerezt közreműködésükért. Hálásak vagyunk Mara Józsefnének is. A festés Péch Béla munkája.

A keresztállítással lehetővé kívánjuk tenni, hogy bármikor egy hálás pillantásra, egy röpké imára is meghívást kapjunk itt.

Hisszük, hogy élni fognak vele.

Plébánosunk, Papp László atya a keresztre mutatva arra buzdított, hogy lássuk meg benne az élet fáját. *„Mert a szenvedés útja, a feltámadás útja is.”* Manapság, amikor akár hátrányos megkülönböztetés érheti az embert a nyakában viselt kis kereszt miatt is, ismét tanúságot kell tenni a hitünk mélységéről és szépségéről. *„Legyünk arra büszkék, hogy van egy jel az életünkben, ami a szenvedés fájából az élet fájává válik.”*

A lelkesítő mondatok után a jelenlévők közösen imádkoztak, majd László atya megáldotta a keresztet, valamint a Tó utca és Berzsényi utca sarkán egybegyűlteket.

3.Részlet Spányi Antal püspök úr beszédéből

Spányi Antal püspök úr a hitoktatók és lelkipásztorok lelkinapján prédikációjában az alábbiakról beszélt nekünk:

A keresztény embernek küldetése van a világban. A hivatását végző ember munkája akkor gyümölcsöző, ha kegyelmi élet van mögötte.

A keresztény ember meghívást kap, hogy jobbá tegye a világot, megújítsa. Erre kaptunk meghívást. Attól leszünk kedvesek Isten előtt, ha az Ő küldetését teljesítjük.

Mi segít ebben? Nem a tehetségem (hacsak nem annyiban, hogy azt is Istentől kaptam a küldetésemhez – sic!)

Isten örök szeretete állandó. Minden változik a világban (családban, munkában stb.), csak az isteni szeretet állandó. A teremtéstől kezdve Isten mindent szeretetből tesz. Jézus születésekor a barlangistállóban, a názáreti kisházban is Isten szeretete jelenik meg.

Az ember elhitesi magával, hogy a rossz jó és a jó rossz, így lesz a bűn. Istennél az érték örök. A válasza az ember kudarcára az Ő szeretete.

Az én feladatom, hogy felfedezzem Isten szeretetét. Nemcsak a templomban, egy szentségben, hanem a saját életemben és a másik emberben. Ez ad új lendületet. Sajátos útja van ennek: ima, emberek elfogadása, segítése. Mindig amennyit szeretnénk. Ha formáljuk magunkat, akkor ez mindig több lesz. Nekünk nem a helyzeteket kell megteremteni, azt Isten adja. Ad próbatételt, keresztet, nehézséget és sikert. Ezekben a helyzetekben kell megélni saját sorsunkat.

Belső megújulásra van szükségünk. Több helyet kell adni a hozzánk érkező Istennek, a körülvevő embereknek. Ha az Ő szándéka szerint éljük meg életünket, az az életszentség.

4.Ünnepi miserend

December 24.	24:00
December 25.	11:00
December 26.	11:00
December 31.	17:00
Január 1.	11:00

5.Könyvajánló

Dr. Papp Miklós: A Papp újra válaszol

Ebben a könyv formájában is megjelenő sorozatban egymásra talált a kérdező és a válaszadó. Szerencsés páros. A kérdezők köre nyilvánvalóan egészen sokféle, a kérdések téra is meglehetősen szerteágazó. A válaszadó ugyan egyetlen személy, de a kérdések sokszínűségének megfelelően válaszai is roppant színesek, izgalmasak, több rétegű tartalommal bírnak. S ennek a sokféleségnek nem is csak a színessége vonzó, hanem még inkább a harmóniája. Fölcsendül benne a teremtett világ

szépsége, logikája, a szeretet törvényére alapozott ragyogó rendszere. Így tud igazán segíteni, s válaszainak széles színskálával sokkal inkább átfogó képet ad, mely inkább eligazítani segít a terepen, semmint meghatározni a következő lépést vagy tennivalót.

Kocsis Fülöp
görögkatolikus érsek-metropolita

6.Gyermekoldal

– mese nemcsak gyerekeknek

A boldogasszony bohóca

Volt egyszer egy bohóc. Abból élt, hogy bohóckodott. Vásárokbán és búcsúkbán szórakoztatta az embereket.

Senki nem tudott úgy bukfencezni, cigánykereket vetni és kötélén táncolni, mint ő. Jó bohóc volt, szerették nagyon. Olyan grimaszokat tudott vágni, hogy aki látta, csuklott a nevetéstől és olyan vidám történeteket tudott, hogy aki egyszer hallotta, az újra, meg újra hallani akarta, sose unta meg. Énekelt, táncolt és zenélt egyszerre. Bármit és bárkit utánozott, s elhitték neki: kakas kukorékol, szamár bög, vagy éppen a vásárbíró rikkant nagyokat. Igazán jó bohóc volt. Az uraságok is meghívták váraikba, kastélyaikba. Adtak neki szállást, ételt,

italt eleget, hetekig vígan tartotta őket. Sose engedték el üres kézzel. Így élt és vándorolt egyik helyről a másikra.

Aztán egyszer csak elkezdte emésztani, rágni valami belülről.

- Édes jó Istenem! Mi lesz velem, ha egyszer eléd kell állnom és megkérdezed tőlem, mire való volt az én életem? Mit mondjak neked? Azt, hogy bohóckodtam? Hogy semmirevalóságokat cselekedtem?

Egyre többször morfondírozott ezen, egyre inkább elkeseredett. Telt az idő, öregedett a bohóc. Egyszer, amikor megint ezek a gondolatok gyötörték, éppen egy kolostor előtt ballagott. Nézte a kertben serénykedő szerzeteseket, s ahogy figyelte őket, egyre erősebben érezte:

- Ezek a szent életű atyák bizonyára tudják, hogyan kell helyesen élni. Ha befogadnának maguk közé, talán eltanulhatnám tőlük. Akkor nyugodt lélekkel állhatnék az Úr elébe.

Elmosolyodott és nem sokat teketóriázott. Bezörgetett a kapun, ajtót nyitottak neki, s akkor ő elmondta, mi járatban van. A barátok befogadták. Ott élt közöttük, tette, amit rábíztak és minden módon igyekezett. Mégis, egyszer csak itt is elkezdte emésztani, rágni valami belülről. Fogyott, sápadt, sorvadozott.

- Édes jó Istenem! Mi lesz velem? Még a Miatyánkkal csak-csak megbirkózom, de egyetlen szent zsolozsmát, éneket sem bírok megjegyezni. Nem értem kedves szerzetestársaim beszédeit és semmi módon nem tudom mikor, mit és hogyan kellene tennem? Ha rájönnek erre, kiebrudalnak maguk közül. Mi lesz akkor énvelem? Hogyan állok szent színed elé, ha eljön az idő? És mit mondjak neked?

Egyre jobban gyötrődött, már enni és aludni sem tudott, amikor eszébe villant valami. Van a kolostor kertjének egyik eldugott sarkában egy kis Mária-szobrocska. Majd eljár oda, amikor teheti, s megkéri Máriácskát, segítsen rajta. Ha szépen kéri,

biztosan megteszi. Így is tett. Délutánonként el-eltűnt, senki nem látta hová, este pedig fáradtan, csapzottan támolgott elő. A szent életű szerzetesek eleinte csodálkozva figyelték, később aggódva kérdezték egymást, mi lelhetne kedves testvérüket? Aztán elhatározták, végére járnak a dolognak. Így történt, hogy egyik délután a nyomába eredtek. Óvatosan, nehogy észre vegye őket, fától fáig, bokortól bokorig követték. A kert egy eldugott sarkába érkeztek. Oda, ahol a régi-régi Mária szobrocska állt egy kőoszlopon. S uramfia, csak néztek nagy ámulattal a jámbor életű férfiak. Öreg társuk elkezdett bukfencezni. Aztán cigánykerekeket hányt, meg táncolt és énekelt. Még egy vastag kötelet is kifeszített két fa között, s azon ugrándozott. Végül grimaszokat vágott, kukorékolt aztán vidám történeteket mesélt, és kezdte előlről az egészet. Addig csinálta ezt, amíg a fáradtságtól és kimerültségtől össze nem esett. Ekkor a jámborok nagy döbbenettel látták: Máriácska leszállt a talapzatról. Odament a földön fekvő mellé. Leült, leoldotta kendőjét, ölbe vette s addig ápolgatta az öreg bohócot, addig törölgette homlokáról az izzadságot, amíg az magához nem tért. Akkor Máriácska visszament az oszlopra. Az öreg bohóc-barát lassan talpra állt és roskadozó léptekkel elindult. A szent életű atyák csöndesen visszatértek a kolostorba. Este a szokásos közös imádság előtt felállt a legöregebb.

- Testvéreim! Ma délután szemtanúi voltunk egy igazi csodának. Ma láthattuk azt, hogy a Szép Szeretet Édesanyja mennyire megérti az egyszerű szívek áldozatát. Mert nem arra kíváncsi, hogy mi az, amit nem tudunk, hanem azt fogadja el jó lélekkel, amit tudunk, ami a miénk, amit szívből és örömmel adunk.

Hát így történt. Én is szívből és örömmel adtam ezt a mesét.

TARTALOMBÓL

1. Az ünnep 2
2. Egyházközségünkben történt 3
 - 2.1 Ősszel elsőáldozás és bérmálás volt..... 3
 - 2.2 Az új Út menti kereszt megáldása..... 4
3. Részlet Spányi Antal püspök úr beszédéből 7
4. Ünnepi miserend 8
5. Könyvajánló 8
6. Gyermekoldal..... 9

Diósi Harangszó

A Diósi Egyházközség ingyenes kiadványa

Megjelenik évente négy alkalommal

200 példányszámban:

Húsvétkor és

Pünkösdkor,

Szent Gellért Héten és az adventi időszakban.

Alapító:

WÁGNER FERENC

Felelős kiadó:

Papp László

plébános

Szerkesztők:

Balogh Gyuláné, Barátossy Gábor, Barátossy Bulcsú, Bokodi Eszter, Szatmári István, Szendéné Kiss Nóra, Takács Ferenc